

РЕШЕНИЕ

№ 7867

гр. София, 23.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **10342** по описа за **2021** година докладвано от съдия Радина Карамфилова-Десподска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК] против решение № 20178147 от 30.08.2021 г. постановено по н.а.х.д. № 2379/2021 г. на СРС, Наказателно отделение, 131 състав. С посоченото решение, съдът е потвърдил наказателно постановление № 23-003507/18.01.2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. област, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда за извършено нарушение на чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност и незаконосъобразност на съдебното решение. Касаторът твърди, че районният съд е достигнал до погрешен извод, че при съставяне на АУАН и НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и нарушение на материалния закон. Като допуснати съществени процесуални нарушения е посочено неспазване на изискването на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и тези на чл. 57, ал.1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН. Счита, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Прави се оплакване и за допуснати съществени нарушения от страна на СРС на съдопроизводствените правила – неправилна, хаотична и неясна преценка на доказателствения материал по делото,

което е довело до излагане на погрешни мотиви. Били нарушени и чл. 8, чл. 9 и чл. 12 от ГПК приложими субсидирано съобразно чл. 144 от АПК. Иска се отмяна на решението, както и на наказателното постановление, алтернативно връщане на делото за нова разглеждане от друг състав.

В проведеното съдебно заседание, касаторът редовно призован не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Ответникът – Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. област, редовно призован, чрез процесуалния си представител юрк. В. оспорва касационната жалба. Претендира разноси по делото и прави възражение за прекомерност на евентуално претендирани от касатора разноси.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, X. касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съгласно чл. 218 от АПК съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци, като за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение с материалния закон, съдът следи служебно.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното решение.

С решение № 20178147 от 30.08.2021 г. постановено по н.а.х.д. № 2379/2021 г. на СРС, Наказателно отделение, 131 състав, съдът е потвърдил наказателно постановление № 23-003507/18.01.2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. област, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда за извършено нарушение на чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 02.12.2020 г. около 13:48 ч. служители на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. област извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на място в обект на контрол – строителен обект, изпълняван от [фирма] – „Жилищна сграда с офис и подземен гараж“, находящ се в [населено място], район „О. купел“, УПИ XI, с идентификатор: 68134.439.165, на който се извършвали СМР, като било установено, че [фирма] в качеството на работодател по смисъла на §1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Кодекса на труда на 02.12.2020 г. е допуснал до работа лицето М. А. Б., на длъжност работник-изолация, без да му бъде предоставен екземпляр от заверено от ТД на НАП копие от уведомление по чл. 62, ал. 3 от Кодекса на труда, с оглед сключен трудов договор № 47 от 02.12.2020 г., попълнена собственоръчно декларация на 02.12.2020 г. с отбелязване в нея, че М. А. Б. работи по трудов договор, на конкретна длъжност, с конкретно работно време, почивни дни и възнаграждение и предоставена

впоследствие справка за приети и отхвърлени уведомления от ТД на НАП. За извършеното нарушение бил съставен АУАН, въз основа на който било издадено наказателно постановление.

От правна страна СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, както и че същите са в съответствие с материалния закон. Счел е, че отговорността на юридическите лица е обективна, поради което субективната съставомерност на нарушението следва по дефиниция и не подлежи на изследване.

Решението на районния съд е правилно.

Съдът констатира, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, каквито доводи са изложен в жалбата. и обуславящи отмяната му. Не се споделя доводите на касатора за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а именно тези на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и тези на чл. 57, ал.1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН.

Настоящата инстанция не споделя възраженията на касатора, че районният съд неправилно е приел че при издаването на акта са спазени разпоредбите на чл. 40 ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН. Съгласно чл. 40, ал. 1 ЗАНН актът за установяване на административно нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението.

В конкретния случай актът за установяване на административно нарушение е съставен в присъствието на свидетел-очевидец и е подписан от него. Това е свидетеля А. С. К., както и актосъставителят М. М.-В.. Изискването на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН е актът да се състави в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. Според ал. 3 на чл. 40, ако липсват свидетели-очевидци или при невъзможност да се състави акта в тяхно присъствие е допустимо акта да се състави в присъствието на двама други свидетели. Процесният акт е съставен в присъствие на един свидетел-очевидец, разпоредбата на чл. 40, ал. 1 е спазена. Касационният състав не споделя становището на касатора, че визираното в акта следва да бъде удостоверено от двама свидетели. Разпоредбите на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН са достатъчно ясни и не дават възможност да се правят разнопосочни тълкувания. Чл. 40, ал. 3 е приложим в случаите, когато липсват свидетели - очевидци или е невъзможно да се състави акта в тяхно присъствие. Тогава е допустимо да се състави акт в присъствието на двама други свидетели и това изрично да се отбележи в него. В конкретния случай е приложима хипотезата на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, свидетеля А. С. К. е свидетел-очевидец, присъствал е при установяване на нарушението и съставяне на акта и е подписал акта. Чл. 43 от ЗАНН изрично посочва, че актът се подписва от актосъставителя или поне от един от свидетелите, посочени в него. Актът е подписан от актосъставителя и от един свидетел-очевидец, поради което касационният състав приема, че не е допуснато съществено процесуално нарушение, каквото е твърдението на касатора.

В АУАН и НП се съдържат и задължителните реквизити по чл. 42, т. 3 - т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 - т. 7 от ЗАНН: описание на нарушенията, датата и мястото на извършването им, обстоятелствата, при които са извършени, доказателствата, които ги потвърждават, както и законните разпоредби, които са нарушени. Нарушенията са формални, на просто извършване, като за осъществяването им не е необходимо настъпването на вредоносен резултат.

Предвид това съдът намира, че в конкретния случай не е ограничена възможността за

реализиране защитата на лицето, посочено за нарушител, както с оглед произтичащите от връчването на акта права и задължения/по чл. 44 от ЗАНН/, свързани с правото на защита, така и с оглед функциите на АУАН в административнонаказателното производство.

Софийският районен съд по съществото на спора и във връзка с изложения касационен довод е развил правилни съображения, които напълно се споделят от настоящата инстанция. Касационната инстанция намира за правилен и законосъобразен извода на районния съд, че от обективна страна касаторът е осъществил състава на административното нарушение като не се е съобразил със забраната по чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда. Посочената разпоредба установява забрана за работодателя да допуска до работа работника или служителя преди да му предостави документите по чл. 63, ал. 1 от Кодекса на труда - екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от Кодекса на труда, заверено от ТД на НАП. Събрани са достатъчно доказателства, че безспорно е извършено констатираното нарушение. Противно на твърдяното в касационната жалба, дружеството незаконно е допуснало М. А. Б. да полага труд на 02.12.2020 г., преди да му е предоставил копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от Кодекса на труда, заверено от ТД на НАП. Действително, нормата на чл. 62, ал. 3 от Кодекса на труда предоставя на работодателя възможност в тридневен срок от сключване на договора да подаде уведомлението по чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда до ТД на НАП. Този срок е предвиден с оглед възможността на работодателите да организира документацията си. Спазването на този срок обаче не отменя задължението на работодателя да не допуска до работа работник, с който е сключен трудов договор, преди да му предостави посочените документи. Съдът е изложил мотиви защо кредитира представените с преписката доказателства, част от която е декларацията на работника, сочеща наличието на всички съществени белези на трудовото правоотношение. Съдът е обсъдил събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност, като е изведен правилен извод за съставомерност на деянието и за доказано авторство от страна на санкционираното дружество. Преценката на доказателствата е обективна и не води до различен резултат при касационната проверка. Ето защо, касационната инстанция приема, че по делото е безспорно и категорично установено, че на датата на проверката 02.12.2020 г. работникът М. А. Б. е бил заварен да работи, т.е. е бил допуснат до работа в строителния обект на търговското дружество, без да му е предоставено копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от Кодекса на труда, заверено от ТД на НАП.

Настоящият съдебен състав намира, че и преценката на първоинстанционния съд относно размера на наказанието е правилна с оглед конкретните данни, установени по делото. Административно-наказващият орган е изложил мотиви във връзка с индивидуализация на наказанието, от които се установяват данни да са извършени други подобни нарушения, което в случая е утежняващо вината обстоятелства. Настоящата инстанция намира, че санкция в определения размер от 2 000 лева по чл. 414, ал. 3 от КТ отговаря на обществената опасност и тежестта на нарушението и с нея могат да бъдат постигнати целите на наказанието.

Съдът споделя и доводите на СРС, за липса на основания за приложение на чл. 415в от КТ. В тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. на ВАС по тълкувателно дело № 7/2010 г. на ОСК е посочено, че специалният състав на маловажно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН.

С оглед на гореизложеното настоящия съдебен състав намира, че не са налице посочените в жалбата касационни основания, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20178147 от 30.08.2021 г. постановено по н.а.х.д. № 2379/2021 г. на СРС, Наказателно отделение, 131 състав.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ съдебни разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: